

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС
„МОИТЕ ДЕТСКИ МЕЧТИ“

Трета възрастова група

НА ДЕЦАТА МИ
(Разказ)

Тази сутрин не се събудих до Лили, в огромната тъмна спалня, където беше тихо като в пустиня. Събудих се в малко и тясно легло, потънало в светлината на първите слънчеви лъчи. Чувах песента на птичките в хладната сутрин и усещах мириса на топла закуска. Станах, изкашлях се и се отправих към малката кухня, откъдето се носеше любим аромат. Бях на гости при майка ми.

- Добро утро, Ники! Как спа? - попита ме с усмивка тя.

- Учудващо добре, не се бях напивал така от доста време.

Разтегнах се и се чу пукане на кости. Заболя ме.

- Хайде, яж, докато са топли - каза тя и бутна към мен чиния с бухтички - любимата ми закуска.

Още с първата хапка ме заля носталгична вълна. В съзнанието ми блеснаха спомени от детските ми години, когато всяка сутрин майка ми правеше бухтички и аз лакомо изяждах колкото ми побираше стомахът. Липсваха ми тези дни.

- Много са вкусни! – отбелязах доволно аз.

Не бях ял домашна храна от доста време. Мама се усмихна доволно и наля две чаши с кафе.

- Чакам те на верандата.

Излезе, следвана от рунтавата ѝ котка Пипи.

Мама имаше огромна градина с много и най-различни видове растения. Имаше лехи със зеленчуци, плодови дръвчета, къщички за птички и красиви малки статуетки навсякъде. Седнах при нея на дървен люлеещ се стол:

- Винаги съм я оприличавал на Едемската градина.

Мама се засмя:

- Обичам поетичността ти.

- От книгите е – казах като на шега, но всъщност беше истина.

Обичах литературата. На 7 години се научих да чета и по цял ден стоях в градината, четейки приказките на Екзюпери и Андерсен. Откъсвайки се от реалността, се чувствах ненадминато свободен и щастлив. Всеки път потъвах в страниците и не исках да излизам оттам. Любимата ми книга беше „Малкият принц“. Чел съм я десетки пъти и никога не ми омръзваше. По-късно започнах да чета класическа литература и напълних библиотеката на майка ми с купища книги. Сега те събираха прах, забравени в заключената стая на втория етаж, където никой не се качваше.

- Защо се отказа, Никола? Книгите бяха всичко за теб. Искаше да пишеш.

- Това беше просто една детска мечта, мамо, никога нямаше да успея.

- Много го искаше... - съжалително промълви мама.

- Да, но тогава бях дете и всичко изглеждаше толкова лесно и просто, можех да мечтая за хиляди неща, но не смятах, че в реалния живот нищо не става така, както си го мислех по онова време.

Мама повдигна вежди в разочарование и погледна към Пипи, която се беше свила на топка. Усещайки погледа ѝ, вдигна глава и я погледна право в очите. Между тях имаше огромна любов и разбирателство, бяха като сродни души. Пипи беше умна котка.

- Мислиш грешно, Никола. Детските мечти са най-чистите и искрени желания на един човек. Разбира се, че понякога децата преувеличават или си променят мнението като пораснат, но ти не си от тези хора. Имаш потенциал да направиш каквото поискаш, защото съм убедена, че все още поне малко ти се иска да бъдеш на мястото на хората, чиито творби...

- Мамо, може ли поне веднъж да прекараме един спокоен уикенд заедно? Дойдох да си почина от напрежението в града и да се видя с майка си, а не да размишлявам над миналото си.

- Никола, нека те попитам нещо. Някой ден ще станеш баща. Не би ли искал да гледаш детето си да расте щастливо и да се развива в нещо, което обича и

го изпълва? Не би ли искал да възпиташ един упорит и амбициозен успешен човек? Аз исках. Но откакто отиде в града...

Усетих болката в гласа ѝ.

- Направих своя избор. Отидох в големия град, за да те направя горда, за да пробия някъде и в крайна сметка успях, нима не е достатъчно? След всички усилия, които положих, не се гордееш със сина си? - повиших тон и разговорът премина в друга посока.

- Не ме разбираш. Не си щастлив там. – отсече мама.

Въздъхнах.

- Не е толкова просто, мамо. Животът ми не е като твоя - усетих познато напрежение в раменете.

- Животът е такъв, какъвто си го направиш ти - обърна се към мен мама с най-спокойния глас на света.

Изправи се, прибра се вътре и се захвана да върши нещо. Аз още дълго стоях на верандата, мислейки за разговора ни. Нима е права? Не. Направих всичко за да си намеря добра работа, с която бъдещето ми да е сигурно. Можех да се грижа за себе си и за Лили. Защо не беше довольна?

Прибрах се вътре. Не спирах да мисля колко съм раздразнен, когато чух зад гърба си:

- Моят живот е лесен, защото правя само онова, което ме прави щастлива. Съветвам те да пробваш.

Бях твърде ядосан и не отговорих, прибрах се в стаята си, легнах на килима по гръб, както правех като малък и просто дишах. Тялото ме болеше.

От мислене се бях унесъл. Събудих се с леко главоболие. Бях сънувал нещо, но не помня какво. Станах и краката ми ме отведоха право в градината при майка ми.

- Мисля, че си права - усмихнах се виновно.

Мама също се усмихна:

- Знам колко ти е трудно, но ме послушай. Когато искаш да направиш нещо, трябва да го направиш каквото и да ти коства. От личен опит ще ти кажа, Ники, че една от най-важните цели в живота е да намериш себе си и нещата, за които си роден.

- Чувствам се като малко момче.

- Време е да пораснеш.

Прегърнах я. Беше права. Не бях щастлив, не бях спокоен, правех всичко само защото така трябваше. Или поне така си мислех. Но грешах. Седнах на пейката под голямото ябълково дърво и отново ме връхлетяха спомените от детството. Обичах да стоя тук. Всеки ден, по цял ден, събирах слънчеви лъчи и се потапах в магичните истории между страниците. Тогава бях щастлив. Искаше ми се да се върна в тези дни и докато си мислех това, се озовах пред заключената врата на втория етаж. Поколебах се, поех си дъх и влязох. Нещо в мен се промени точно в този момент и забравих за всичко. Намерих любимите си книги сред многото томове, потънали в прах. Разлистих няколко страници и не разбрах кога съм успял да прочета отново „Малкият принц“. Навън се стъмваше. Взех книгата и слязох за вечеря. Мама отново беше сготвила моя любима храна и ме чакаше на масата. Вечерта беше хубава, говорихме много, смяхме се и разглеждахме албуми със стари снимки.

На следващия ден, след закуска, отново излязохме на верандата. Пихме кафе. Пипи сякаш знаеше, че скоро ще си тръгвам и се настани в скута ми.

- Май не иска да си ходиш – тъжно промълви мама.

- И аз не искам, тук ми харесва. Но съм готов да се върна и да направя няколко промени в живота си.

- Много поздрави на Лили!

Сбогувахме се, качих се в колата и се отправих към големия град. „Малкият принц“ и още няколко книги лежаха на задната седалка. По пътя си мислех: „Сега ще се прибера в големия и тих апартамент, ще си взема душ, ще си стопля замразена пица и ще седна на дивана, чакайки Лили да се прибере от поредния шопинг. Ще стоя безмълвен пред телевизора, губейки време и енергия в глупави предавания и мачове.“ Какъв беше смисълът от това? Утре сутрин щях да стана рано, с огромна умора и нежелание щях да отида и да работя 12 часа в офиса. Това не беше живот. Не и за мен. Бях объркан. Прибрах се вкъщи, където беше все така самотно. Огледах се в тъмното помещение. Имаше прах навсякъде, разхвърляни дрехи и повехнали растения. Лили влезе зад мен:

- О! Хей! Кога дойде? Как си? – попита ме Лили.

- Току що се прибрах, всичко мина добре. Ти къде беше? – отвърнах.

- Ами нали знаеш, трябваше да платя някои сметки и да си намеря нови обувки за сватбата на брат ми.

Тя остави поупките и отново застана до прага:

- Аз имам среща с една приятелка, пак излизам. Не ме чакай, ще се прибера късно.

- Приятно... - дори не успях да отвърна.

Вратата се затвори и отново останах сам. Точно от това се нуждаех.

Няколко години по-късно пиша тези редове. Намирам се в градината на майка ми, на онази пейка. Продадох апартамента и напуснах работа. Разделихме се с Лили, животът ми сякаш се разпадна, но всъщност той тепърва започна. Не съм бил по-щастлив и по-спокоен отколкото съм в момента. Първата ми цел беше да се върна при мама и да направя нещо с голямата ни стара къща. Не беше лесно, но успяхме. Имах си помощница - Селена. Срещнах я само преди няколко месеца, но тя успя да промени живота ми дори повече от преди. До библиотеката ни (вече с двойни размери) стои малка витрина, на която блестят кориците на четирите ми романа. Постигнах много за няколко години, воден от неумолимото желание да накарам детето в мен да се гордее със себе си. Беше трудно, но разбрах нещо много важно, което бих искал децата ми да знаят:

Следвайте мечтите си, независимо от всичко, защото от това зависи щастието ви. Няма никакъв смисъл да живеете, опитвайки се да задоволите само някакви физическите потребности и да се примирявате с нещастията. Вгледайте се в детето в себе си, защото доста често то мечтае точно за нещата, които го правят истински щастливо. Важно е да си спомните колко силно сте искали нещо и да докажете на себе си, че сте достатъчно упорити и готови да постигнете всичко, което сте пожелали.

Име: Алесандра Николова Сариева, 17 г.

Клас - XI^a клас

Училище: СУ „Христо Ботев“ – гр. Ивайловград